

בְּקִדְמוּתָא אֱלִימֶלֶךְ זַפְאָה הוּהוּ, וַיְכוּל לְאַגְנָא עַל דְּרֵי עֲלָמָא, וְעָרִיק לִיהּ בֵּין שְׁאָר אוּמִין. וּבְגִין כֶּף אֲתַעֲנַשׁ, מֵת אִיהוּ, וּמִיתוּ בְנוֹי, עַל דְּנָסִיבוּ נַשִּׁין נוֹכְרִיין, וְאֲתַעֲנָשׁוּ.

רַבִּי נַחֲמִיָּה פִתַּח, (בראשית ו ב) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים, עַז"א וְעַז"ל, תַּרְיִן מִלְּאֲכִין הוּוּ, דְּקִטְרָגוּ לְמֵאֲרִיָּהוֹן, וְאַפִּיל לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מֵאַתֵּר קִדְיִשָׁא (ג"א מְקֻדְשָׁה) דְּלַעִילָא. וְכַד נַחְתּוּ, אֲתַגְלִימוּ בְּאוּרָא, וְאֲתַעֲבִידוּ כַּבְנֵי אֵינְשָׁא.

וְרִית לָךְ בְּכָל אֵינּוֹן מִלְּאֲכִין, דְּאַשְׁלִימוּ לְאַתַּעֲרָבָא גוּ בְנֵי נֶשָׂא, כַּאֲיִנּוֹן דְּאַקְרוּן אִישִׁים. וְכַאֲיִנּוֹן דְּאִיקְרוּן בְּנֵי אֱלֹהִים. בִּינּוֹן דְּאַפִּיל לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲתַגְלִימוּ מִכָּל אֵינּוֹן יְסוּדֵי דְּכַבְנֵי נֶשָׂא, וְאַתְלַבִּישׁוּ בְּהוּן.

שְׁאָר מִלְּאֲכִין, כַּד נַחְתִּי, וְאֵינּוֹן זְמִינִין לְאַתְבָּא לְדוֹכְתִּיָּהוּ, אֲתַגְלִימוּ בְּאוּרָא (דְּעֲלָמָא, וְנִטְלֵי קַטוּרָא דְּאַנְשֵׁי כְּתֻרְיָהוּ, וְלֹא יִתִּיר. וּבְגִין כֶּף אֲתַחֲוִיאוּ לְפִנּוּם שַׁעֲמָא, וְלֹא יִתִּיר, וְזִמְנָא בּוּזְמָא, אוּ תַרְיִן וְזִמְנִין, אוּ בְּכָל יוֹמָא וְזִמְנָא חֲדָא אוּ תַרְיִן, וְלִבְתֵּר פְּרַחֵי בְּאוּרָא) וּמִתְפַּשְׁטִין מִיָּנִיָּה, וְאַתְהַדְּרוּ לְדוֹכְתִּיָּהוּ.

רַבִּי קִיסְמָא בַר רַבִּי יִנְאִי פִתַּח, (תהלים קד ד) עוֹשֶׂה מִלְּאֲכִיו רֹחוֹת מְשָׁרְתֵיו אֵשׁ לוֹהֵט. אֵית מִלְּאֲכִין דְּאֵינּוֹן מְרוּחַ, וְאֵית מִלְּאֲכִין דְּאֵינּוֹן מֵאֲשָׁא, דָּא יְהִיב מְדִילִיָּה לְחַבְרִיָּה, בְּגִין דְּאֵית שְׁלָמָא בִּינֵיָּהוּ. וְעַל דָּא, אֵינּוֹן דְּנַחְתִּין, מִתַּרִּי יְסוּדֵי אֵילִין נַחְתִּין. כַּד נַחְתִּי מִתְלַבְּשִׁין יִתִּיר בְּאוּרָא דְּהֵאֵי עֲלָמָא, וְאַתְגְּלִימוּ.

אֵינּוֹן דְּאַתַּעֲרָבוּ בְּהֵאֵי עֲלָמָא, מִתְלַבְּשִׁין בִּיְסוּדֵי דְּהֵאֵי עֲלָמָא, וְלֹא יְכִילוּ לְפַרְחָא וְלְאַתְבָּא לְאַתְרֵיָּהוּ, וּמִתַּעֲכָבוּ הֵכָא. בִּינּוֹן דְּשַׁבַּע יוֹמִין אֲתַעֲכָבוּ הֵכָא, דָּא בְּתֵר דָּא, לֹא אֲתַהַדְּרוּ תַמָּן.

בְּתַחֲוִיָּהּ אֱלִימֶלֶךְ הִזֵּה צְדִיק, וַיְכַל לְהִגֵּן עַל הַדְּיָרִים שֶׁל הָעוֹלָם, וּבְרַח לוֹ בֵּין שְׁאָר הָאֲמוֹת, וּמְשׁוּם כֶּף נַעֲנֵשׁ. הוּא מֵת, וּמִתּוּ בְנָיו עַל וְנִשְׂאוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת מֵאֲמוֹת אַחֲרוֹת, וְנַעֲנָשׁוּ. רַבִּי נַחֲמִיָּה פִתַּח, (בראשית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ. וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים - עַז"א וְעַז"ל, שְׁנֵי מִלְּאֲכִים הִיוּ, שְׁקִטְרָגוּ לְרַבּוֹנָם, וְהַפִּילָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹם קְדוֹשׁ שֶׁל מַעְלָה. וְכַשְׂיַרְדּוּ, נַתְּגַלְמוּ בְּאוּרֵי, וְנַעֲשׂוּ כַּבְנֵי אֲנוּשׁ.

וְאֵין לָךְ בְּכָל אוֹתָם הַמְּלַאכִים שְׂיִגְרָמוּ לְהַתְּעַרֵב בְּתוֹךְ בְּנֵי אֲנוּשׁ כַּאוֹתָם שְׂנַקְרָאוּ אִישִׁים, וְכַאוֹתָם שְׂנַקְרָאִים בְּנֵי אֱלֹהִים. בִּינּוֹן שֶׁהַפִּילָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַתְּגַלְמוּ מִכָּל אוֹתָם יְסוּדוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם, וּמִתְלַבְּשִׁים בָּהֶם.

שְׁאָר הַמְּלַאכִים, כַּשְׂיַרְדּוּ, וְהֵם עֲתִידִים לְשׁוּב לְמִקְוַמוֹתֵיהֶם, הַתְּגַלְמוּ בְּאוּרֵי (הָעוֹלָם, וְנוֹטִילִם צוֹרֵת אֲנָשִׁים עִמְהֶם, וְלֹא יוֹתֵר. וּמְשׁוּם כֶּף נִרְאִים לְפִי שַׁעֲהוּ, וְלֹא יוֹתֵר. פַּעַם בַּיּוֹם, אוּ פַּעֲמִים, אוּ בְּכָל יוֹם פַּעַם אַחַת אוּ שְׁתַּיִם, וְאַחַר כֶּף פּוֹרְחִים בְּאוּרֵי) וּמִתְפַּשְׁטִים מִמְּנֹו, וְחוֹזְרִים לְמִקְוָמָם.

רַבִּי קִיסְמָא בַר רַבִּי יִנְאִי פִתַּח, (תהלים קד) עוֹשֶׂה מִלְּאֲכִיו רֹחוֹת מְשָׁרְתֵיו אֵשׁ לוֹהֵט. יֵשׁ מִלְּאֲכִים שֶׁהֵם מְרוּחַ, וְיֵשׁ מִלְּאֲכִים שֶׁהֵם מֵאֵשׁ, זֶה נוֹתֵן מִשְׁלוֹ לְחַבְרוֹ, מְשׁוּם שֶׁיֵּשׁ שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. וְעַל זֶה, אוֹתָם שְׂיִוְרְדִים, מִשְׁנֵי הַיְסוּדוֹת הָאֵלֶּה יוֹרְדִים. כַּשְׂיִוְרְדִים, מִתְלַבְּשִׁים יוֹתֵר בְּאוּרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִתְגַּלְמִים. אוֹתָם שֶׁהַתְּעַרְבוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִתְלַבְּשִׁים בִּיְסוּדוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יְכוּלִים לְפַרַח וּלְשׁוּב

למקומם, ומתעפכים כאן. פיון שמתעפכים כאן שבעה ימים זה אחר זה, לא חוזרים לשם.

ועל זה ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מה זה כי טבת הנה? שהיה מאיר היפי שלהן כמו אור עליון.

ביון שהולידו בנים, לקח אותם הקדוש ברוך הוא והכניס אותם בהרי החשף, שנקראים הרי קדם, וקשר אותם בשלשלאות של ברזל. ואותן השלשלאות משקעות עד לתוף התהום הגדולה, ושם מלמדים כשפים לבני האדם.

בלעם נטל משם את כשפיו, ולמד מהם, באותם ההרים. זהו שכתוב (במדבר כג) מן ארם ינחנו בלק מלך מואב מהרי קדם. ומשם התעטרו כל יודעי הכשפים שבעולם.

ומהוה שהיו מקטרגים על רבונם בראשונה ועד היום הזה, הם מקטרגים לרבונם במה? באותם הכשפים, שמכחישים פמליא של מעלה. ואלמלא אותן השלשלאות המשקעות בתוף התהום הגדולה ואחוזים בהם בתפיסה רבה, היו מחריבים את העולם, והעולם אינו יכול לסבל. ושם, באותם הרי החשף, יונקים מצד הצפון, שהרי מאותו הצד כל אותם המינים מתעוררים בעולם.

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה. רבי שמעון אומר, אמא של שדים היתה. פיון שראו אותה בני האלהים, טעו אחריה.

לאחר כן ראו בנות האדם הולכות ערמות, ובאו להן, וילדו מהם. זהו שכתוב (בראשית ו) וגם אחרי כן פאשר יבאו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מה זה אנשי שם וגו'? אלו הנפילים שלמדו

ועל דא ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. מאי כי טבת הנה. דהיה נהיר שפירו דלהון, כנהירו עלאה.

ביון דאולידו בנין, נטל להון קודשא בריה הוא, ואעל לון בטורא דחשוכא,

דאיקרונ הרי קדם. (נ"א וקט"ר) וכפת לון בשלשלאות של ברזל, ואינון שלשלאין משוקעין עד גו תהומא רבא. ותמן אולפין חרשין לבני נשא.

בלעם, מתמן נטיל חרשוי, ואוליה מינייהו, באינון טורין. הדא הוא דכתיב, (במדבר

כג ז) מן ארם ינחנו בלק מלך מואב מהרי קדם. ומתמן אתעטרו כל ידעי חרשין דבעלמא.

ומגו דהו מקטרגי דמריהון בקדמיתא, ועד האי יומא, אינון מקטרגין למריהון

במה, באינון חרשין, דמכחישין פמליא דלעילא. ואלמלא אינון שלשלאין דמשוקעין גו תהומא רבא, ואחידן בהו בתפיסו סגי מטשטשי עלמא הו, ועלמא לא יכיל למיסבל.

ותמן באינון טורין דחשוכא, ינקין מסיטרא דצפון, דהא מההוא סיטרא, כל אינון זייני מתערין בעלמא.

אמר רבי נחמיה אמר רבי יהודה, נעמה היתה באותו זמן, וכל העולם טועים אחריה.

רבי שמעון אומר, אימא של שדים היתה. פיון שראו אותה בני אלהים, טעו אחריה.

לאחר כן ראו בנות האדם הולכות ערמות, ובאו להן, וילדו מהם. הדא הוא

דכתיב, (בראשית ו ח) וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מאי אנשי שם וגו'.

אלין נפילין דאוליפו בעלמא, שם בכל מלה אחרי כן פאשר יבאו בני האלהים וגו'. אנשי שם, מה זה אנשי שם וגו'? אלו הנפילים שלמדו

ומלה, לאשלאמא חרשייהו. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש. כמא דאת אמר, (שה"ש ג' ז) ששים גבורים סביב לה. אמר ליה רבי

יצחק, מגבורי ישראל כתיב. (דף צט ע"ב).

רבי עזריה שאל לרבי יוסי איש כפר אונן, מאי טעמא חרשין אינון יתיר בנשייא, ולא בגברייא. דכתיב (שמות כב טז) מכשפה לא תחיה, ולא כתיב מכשף.

אמר ליה, כתיב (תהלים צא י) לא תאנה אליך רעה. רע לא כתיב, אלא רעה. דא סטרא דנוקבא ודאי הוא. ונגע לא יקרב באהלך, דא הוא דכורא. ומן נוקבא כל זנין דחרשין, וכל עיסקין בישין אתיין לעלאמא. הדא הוא דכתיב, (קהלת ו' כו) ומוצא אני מר ממנות את האשה וגו'.

ומאי אסורים ידיה. ר' ינאי ורבי יהושעיא. חד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם. שנאמר (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע. הדא הוא דכתיב, אסורים ידיה. ודאי.

וחד אמר, מן הנקיבות באות כל מיני נחש וכישוף, וכל הרהורים רעים, ואלמלא שאסורים ידיה, דלא שבקין אותה מן שמיא, היו הורגים וממיתין כל העולם בכל עת וזמן. ורא אתתקפת נוקבא, אלא בחילא דדכורא. דהיא שארת בעומקין דיליה, שהיא יודעת לאומאה לבר נש, לאשלאמא רעותה.

(כ"א שהיא יודעת בכל מיני כישוף ולבר נש איצטריך למשלם רעותה) ובמה. בשם, ובמילין עמיקין, בשמא דמסאבא. ועל דא עובדי בה תליין, ומלין בדכורא. ותרוייהו מנוקבא מתערי. ובגין כך, זיני חרשין משתפחין בנוקבא, ולא בדכורא.

בעולם שם בכל דבר ודבר, להשלים את פשפיהם. רבי יהודה ורבי יוסי אמרו, אנשי שם ממש, כמו שנאמר (שיר א) ששים גבורים סביב לה. אמר לו רבי יצחק, כתוב מגבורי ישראל.

רבי עזריה שאל את רבי יוסי איש כפר אונן, מה הטעם הכפשים הם יותר בנשים, ולא בגברים, שכתוב (שמות כב) מכשפה לא תחיה, ולא כתוב מכשף?

אמר לו, כתוב (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה. לא כתוב רע, אלא רעה. זהו צד הנקבה ודאי. ונגע לא יקרב לאהלך - זהו הנזכר. ומן הנקבה כל סוגי הכפשים, וכל העסקים הרעים באים לעולם. זהו שכתוב (קהלת ו') ומוצא אני מר ממנות את האשה וגו'.

וכמה זה אסורים ידיה? רבי ינאי ורבי יהושעיא. אחד אמר, כל הנוגע באשה, או מקבל ממנה מידה לידו, לא ינקה מדינה של גיהנם, שנאמר יד ליד לא ינקה רע. זהו שכתוב אסורים ידיה, ודאי.

ואחד אמר, מן הנקבה באות כל מיני נחש וכישוף וכל הרהורים רעים. ואלמלא שאסורים ידיה, שלא נותנים לה מן השמים, היו הורגים וממיתים כל העולם בכל עת וזמן.

ואין מתגברת הנקבה אלא בכח של הזכר, שהיא שורה בעמקים שלו, שהיא יודעת להשביע את האדם להשלים את רצונה. (שהיא

יודעת בכל מיני כישוף והאדם צריך להשלים רצונה) ובמה? בשם, ובדברים עמקים, בשם של טמאה. ועל פן המעשים תלויים בה, והדברים בזכר. ושניהם מתעוררים מהנקבה. ומשום כך מיני הכפשים נמצאים בנקבה, ולא בזכר.

תָּנַן, הָעוֹבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, אִם נָדוּת הֵן, נִכְפָּה. וְלֹא תִזּוּז מִגּוּפוֹ, אִם לֹא יַעֲשֶׂה לוֹ מִיָּדִי. סָפְנַת דָּם אוֹ הִרְיָגָה מְזוּמָּנָת לוֹ. וְאִם אֵינָן נָדוּת, עֵינַי הָרַע שׁוֹלֵט בּוֹ בְּגוּפוֹ, אוֹ בְּמִמוֹנוֹ.

כִּי הָא דְר' נְחוּם בְּרַבִּי שְׁמַלְאִי, זְמַנָּא חָדָא הָוֵה בְּכַרְךָ קְסָרִין, אַעֲבַר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים. אֶסְתַּכְּלוּ בֵּיהּ, וְאִיסְתַּכְּן מִיָּד בְּגוּפֵיהּ וּבְמִמוֹנֵיהּ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דִּהֵוּא רוּחָא בִישָׂא שְׂרָאָת עֲלוּן, וְיָכִיל לְנַזְקָא.

מֵאִי תַקְנִיתִיהּ. לִימָא הָכִי, זִיל זִיל, דּוּמִי דּוּמִי, אַעֲדִי קְטוּר דְקִטְרָא, לָא לָךְ וְלָא לִי. וּלְבַתֵּר יִתְחִיל בְּאֵל, וְיִסְיִים בְּאֵל. יִתְחִיל בְּאֵל, דְכִתִּיב, (במדבר כג כב) אֵל מוֹצִיאֻ מִמִּצְרַיִם. וְיִסְיִים בְּאֵל, (שם כג כג) כִּי לֹא נִחַשׁ בִּיעֲקֹב וּגּוֹ', עַד מָה פָּעַל אֵל. וְיִזְיִל לִיהּ, וְלֹא יִשְׁגַּח אַבְתְּרִיהּ.

רַב הוֹנָא הָוֵה סְלִיק מִבְּבֶל לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְהָוֵה סְלִיק לְהֵתָם, אִיעָרַע בְּחַד כְּפָר, חָמָא הֵהִיא אֲתַתָּא דִּיהוָה אֲתִיא אַבְתְּרִיהּ, אַרְמַאת מִיַּיִן אַכְתַּפוּי, וְנִטְלַת עֶפְרָא מִרְגְּלוּי. אַהֲדַר רִישֵׁיהּ וְאָמַר לָהּ, עֲבִידִי וְטוּל בְּתַרְאִי, דִּהָא לֹא כְלוּם גָּבַאי, אֲבָל גּוֹזְרֵנִי עֲלִיךָ בְּלַבּוּלָא בְּדַעְתָּךְ.

לְבַתֵּר אָמַר, לֹא בְּגִינִי אֵלָא בְּגִין דְלָא תִיקְטְלִי בְּנִי אֵינִישָׂא אוֹחְרֵנִין. וְכֵן הָוֵה, אִיתְבַּלְבַּל דַּעְתָּהּ, וְלֹא יָדְעָה מִיָּדִי, וּמָתָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים צא י) לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגְעָ לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךְ.

תָּנִי ר' חֲזִיָּא, (קהלת ז כו) טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמְלֹט מִמְּוָה. מִמָּוָה. מֵהֵיכָּא אִשָּׁה דְכִתִּיב בֵּיהּ, אֲשֶׁר הִיא מְצוּדִים וְחַרְמִים וְכוּ'. וְחוּטָא יִלְכֹד בֵּיהּ, הֵהוּא דְאִזְל בְּתַר יֵצֵר הָרַע.

בֵּא וְרָאָה, בְּזִמְן שְׁהָרַעַב בְּעִיר, לֹא יִרְאָה אָדָם אֶת עַצְמוֹ, וְלֹא יִלָּךְ יְחִידִי בְּעִיר, מִפְּנֵי

שְׁנֵינוּ, הָעוֹבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, אִם נָדוּת הֵן - נִכְפָּה. וְלֹא תִזּוּז מִגּוּפוֹ אִם לֹא יַעֲשֶׂה לוֹ דָּבָר, סָפְנַת דָּם אוֹ הִרְיָגָה מְזוּמָּנָת לוֹ. וְאִם אֵינָן נָדוּת - עֵינַי הָרַע שׁוֹלֵט בּוֹ בְּגוּפוֹ אוֹ בְּמִמוֹנוֹ. כְּמוֹ זֶה שֶׁל רַבִּי נְחוּם בְּרַבִּי שְׁמַלְאִי, פַּעַם אַחַת הָיָה בְּכַרְךָ שֶׁל קְסָרִין. עָבַר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים. הִסְתַּכְּלוּ בּוֹ, וְהִסְתַּכְּן מִיָּד בְּגוּפוֹ וּבְמִמוֹנוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂאוּתָהּ רוּחַ רָעָה שְׂרָתָה עֲלֵיהֶן, וַיְכוּלָה לְהִזְיֵק.

מָה תַקְנִיתָ? יֹאמֵר כָּךְ: לְכִי לְכִי, דְּמִי דְּמִי, הִסִּירִי אֶת קְשִׁירַת הַקֶּשֶׁר, לֹא וְלֹא לִי. וְאַחַר כָּךְ יִתְחִיל בְּאֵל וְיִסְיִים בְּאֵל. יִתְחִיל בְּאֵל, שְׁפָתוֹב (במדבר כג) אֵל מוֹצִיאֻ מִמִּצְרַיִם. וְיִסְיִים בְּאֵל, (שם) כִּי לֹא נִחַשׁ בִּיעֲקֹב וּגּוֹ', עַד מָה פָּעַל אֵל. וְיִלָּךְ לוֹ, וְלֹא יִשְׁגַּח אַחְרָיו. רַב הוֹנָא הָיָה עוֹלָה מִבְּבֶל לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה עוֹלָה לְשֵׁם. נִקְלַע לְכַפֵּר אַחַד, רָאָה אוֹתָהּ אִשָּׁה שְׁהִיתָה הוֹלְכַת אַחְרָיו. וְרָקָה מִיָּם עַל כַּתְּפוּי, וְנִטְלָה עֶפֶר מִרְגְּלוּי. הִחְזִיר רֹאשׁוֹ וְאָמַר לָהּ: עֲשִׂי וְקַחִי אַחְרַי, שְׁחָרִי אֵין קְלוּם אֲצִלִּי, אֲבָל אֲנִי גּוֹזֵר עֲלֶיךָ בְּלַבּוּלָא בְּדַעְתָּךְ.

אַחַר כָּךְ אָמַר: לֹא בְּשִׁבְלִי, אֵלָא בְּשִׁבְלִי שְׁלֹא תִהְיֶה בְּנֵי אָדָם אַחֲרַיִם. וְכֵן הָיָה. הִתְבַּלְבְּלָה דַּעְתָּהּ, וְלֹא יָדְעָה דְבָר, וּמָתָהּ. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים צא) לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגְעָ לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךְ. שְׁנָה רַבִּי חֲזִיָּא, (קהלת ז) טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמְלֹט מִמְּוָה. מִמִּי? מֵאוֹתָהּ הָאִשָּׁה שְׁפָתוֹב בֵּיהּ, אֲשֶׁר הִיא מְצוּדִים וְחַרְמִים וְכוּ'. וְחוּטָא יִלְכֹד בֵּיהּ - אוֹתוֹ שְׁהוּלָךְ אַחַר יֵצֵר הָרַע.

בֵּא וְרָאָה, בְּזִמְן שְׁהָרַעַב בְּעִיר, לֹא יִרְאָה אָדָם אֶת עַצְמוֹ, וְלֹא יִלָּךְ יְחִידִי בְּעִיר, מִפְּנֵי שְׁמַלְאֵךְ הַמָּוֶה